

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziiolecka

Protokolant: apl. radc. A. A.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Anny Oszwałdowskiej - Kocur

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2015 roku

sprawy **T. N.** oskarżonego z art. 178a § 1 i § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 28 kwietnia 2015 roku, sygnatura akt II K 81/15

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwudziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego i wymierza mu opłatę za drugą instancję w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

/-/ M. Z.

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 28 kwietnia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Trzciance uznał oskarżonego T. N. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za przestępstwo to wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a także orzekł wobec tegoż oskarżonego środki karne w postaci: zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat i świadczenia pieniężnego w kwocie 300 złotych (wyrok k. 34 akt).

Wyrok powyższy w całości i na swoją korzyść zaskarżył oskarżony T. N. zarzucając: błąd w ustaleniu stanu faktycznego polegający na przyjęciu, że nie nastąpiło zatarcie skazania wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Trzciance w sprawie o sygnaturze akt VI K 52/07 oraz rażącą niewspółmierność kary w zakresie zasądzenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a ewentualnie o jego zmianę poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności (apelacja k. 45-47 akt).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie niniejszych rozważań prawnych koniecznym jest poczynienie swego rodzaju uwagi. Jakkolwiek, bowiem z treści wniesionej apelacji wynika, że skarżący kwestionuje wydany w dniu 28 kwietnia 2015 roku wyrok w całości, to jednakowoż nie kwestionuje on faktu kierowania w dniu 6 stycznia 2015 roku, w T., w stanie nietrzeźwości samochodem osobowym marki M. o numerze rejestracyjnym (...), a jedynie kieruje swe zastrzeżenia

do zakwalifikowania przez Sąd I instancji tego rodzaju swego zachowania, jako wyczerpującego także znamiona przestępstwa opisanego w § 4 art. 178a k.k.

Odnosząc się, zatem do tego rodzaju zastrzeżenia apelującego, Sąd Okręgowy podnosi, iż w żadnym zakresie nie zasługiwało ono na uwzględnienie.

Przypomnieć należy, iż ustawodawca w § 4 art. 178a k.k. zastrzył odpowiedzialność sprawcy przestępstwa kierowania pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości w sytuacji uprzedniej karalności takiego sprawcy między innymi za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Oczywistym przy tym jest, jak to słusznie zauważył skarżący w uzasadnieniu wniesionej apelacji, że poprzednie, a wymienione w § 4 art. 178a k.k. skazanie, nie może ulec zatarciu. Z kwalifikacji prawnej zastosowanej do aktualnie przypisanego T. N. czynu jasno wynika, że Sąd Rejonowy w Trzciance dokonał subsumcji zachowania oskarżonego T. N. także pod przepis § 4 art. 178a k.k. Jeżeli tak, to oczywistym jest, że decyzja sądu rozstrzygającego w powyższym przedmiocie powinna zostać poprzedzona ustaleniem, że w przeszłości T. N. został prawomocnie skazany za jedno z przestępstw wskazanych w § 4 art. 178a k.k..

Z treści opisu przypisanego oskarżonemu czynu wynika, że T. N. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Trzciance z dnia 15 maja 2007 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 52/07 właśnie za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. I to skazanie stało się podstawą subsumcji zachowania oskarżonego T. N. także pod przepis § 4 art. 178a k.k. Kontrola instancyjna decyzji Sądu I instancji w tym zakresie nie wykazała jednak jakiegokolwiek błędu sądu rozstrzygającego.

Sąd II instancji zauważa, że z aktualnych danych o karalności T. N. wynika, że faktycznie został on w dniu 15 maja 2007 roku skazany przez Sąd Rejonowy w Trzciance za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. (sygnatura akt VI K 52/07 - k. 9 akt). Okoliczność ta znajduje swoje potwierdzenie w treści znajdującego się na karcie 24 akt odpisu wspomnianego wyżej wyroku. W tej sytuacji fakt uprzedniego skazania T. N. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości nie budzi w realiach niniejszej sprawy jakichkolwiek wątpliwości. Zresztą nie kwestionował tego i sam skarżący, a jedynie wskazywał na wadliwość przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej wobec - jego zdaniem - zatarcia skazania z dnia 15 maja 2007 roku. Jednak stanowisko apelującego w tym zakresie jest całkowicie chybione.

Sąd II instancji przypomina, że ustawodawca w art. 107 § 1 k.k. jednoznacznie postanowił, że w razie skazania na karę pozbawienia wolności zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 10 lat od wykonania lub darowania kary, albo od przedawnienia jej wykonania. Z akt sprawy nie wynika, aby kara wymierzona oskarżonemu wyrokiem z dnia 15 maja 2007 roku została mu darowana. Wręcz przeciwnie. Z uzyskanej z Krajowego Rejestru Karnego informacji o T. N. wynika jasno, że odbywał on rzeszoną karę, przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 12 lutego 2009 roku, został warunkowo zwolniony z pozostałej do odbycia kary z okresem próby oznaczonym do dnia 12 lutego 2011 roku (k. 9 verte akt). Przypomnieć przy tym należy, iż zgodnie z dyspozycją przepisu art. 82 § 1 k.k., karę uważa się za odbytą z chwilą warunkowego zwolnienia, jeżeli w okresie próby i w ciągu 6 miesięcy od jej zakończenia nie odwołano warunkowego zwolnienia. W kontekście wspomnianego uregulowania oczywistym jest, że wykonanie przez oskarżonego kary miało miejsce w dniu 12 lutego 2009 roku. W tym to bowiem dniu T. N. został warunkowo zwolniony z pozostałej do odbycia kary. Zatem początek biegu terminu do zatarcia skazania należy liczyć właśnie od dnia 12 lutego 2009 roku. Jeżeli tak, to mając na uwadze przypomnianą wyżej treść art. 107 § 1 k.k. zatarcie skazania w sprawie dotyczącej wyroku Sądu Rejonowego w Trzciance o sygnaturze akt VI K 52/07 nastąpi dopiero w miesiącu lutym 2019 roku. To zaś oznacza, że w momencie wydawania zaskarżonego obecnie wyroku, zatarcie skazania T. N. wyrokiem z dnia 15 maja 2007 roku za czyn z art. 178a § 1 k.k. i art. 244 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. jeszcze nie nastąpiło.

Nie podzielając stanowiska oskarżonego w powyższym zakresie, Sąd Okręgowy nie przychylił się także do zarzutu skarżącego, iż wymierzona T. N. kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania nosi znamiona rażącej surowości.

Odnosząc się do tego rodzaju zastrzeżenia, Sąd Okręgowy wskazuje, iż ustawodawca zastrzegł, że wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k., sąd może warunkowo zawiesić orzeczenie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż odnośnie oskarżonego T. N. nie wystąpił wskazany w treści art. 69 § 4 k.k., ów szczególnie uzasadniony wypadek, pozwalający na warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.

Sąd II instancji z całą mocą podkreśla, że w realiach niniejszej sprawy, dokonując zsumowania okoliczności łagodzących zachowanie oskarżonego, żadną miarą nie można racjonalnie przyjąć, aby odnośnie T. N. wystąpił ów szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 69 § 4 k.k. Oskarżony co prawda przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, ale trudno powyższe potraktować jako element szczególnie jako, że w istocie T. N. został, mówiąc kolokwialnie, przyłapany na gorącym uczynku. Nawet jednak uwzględniając tego rodzaju okoliczność, jako element łagodzący zachowanie oskarżonego, Sąd II instancji podnosi, że w zestawieniu z ujawnionymi w sprawie okolicznościami obciążającymi nie jest on wystarczający dla zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary. T. N. w przeszłości był wielokrotnie, bo aż 6 krotnie, skazywany za popełnianie różnego rodzaju przestępstw, także na terytorium państwa obcego (k. 9 akt). Co więcej, przypisane oskarżonemu zaskarżonym obecnie wyrokiem zachowanie stanowi po raz kolejny sprzeniewierzenie się zasadzie trzeźwości obowiązującej w kierowaniu pojazdem mechanicznym. Jak wynika z aktualnych danych o karalności w dniu 15 maja 2007 roku T. N. został skazany przez Sąd Rejonowy w Trzciance także za popełnienie identycznego przestępstwa. Co więcej, oskarżony odbył karę wymierzoną mu wówczas przebywając w warunkach izolacji więziennej. Pomimo tego T. N. nie wyciągnął ani z faktu uprzednich skazań, ani także z faktu izolacji w warunkach Zakładu Karnego, jakiegokolwiek refleksji na temat konieczności respektowania obowiązujących norm prawnych.

Reasumując, Sąd II instancji stwierdza, że odnośnie oskarżonego T. N. brak jest elementu, który mógłby zostać uznany jako szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający na warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, a argumenty wskazane w uzasadnieniu wniesionej apelacji uznać należy jako zwykłą polemikę ze słuszną decyzją Sądu Rejonowego.

Dlatego też Sąd II instancji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, o czym orzekł, jak w punkcie 1 wyroku z dnia 30 lipca 2015 roku.

Kształtując natomiast swe orzeczenie o kosztach, Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w związku z art. 634 k.p.k., zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych, a na podstawie art. 1, art. 2 ustęp 1 punkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzył oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 180 złotych.

/M. Z./